

רוגמנית יצחקוב בהדגמת מצלמות פורטמט ברחבי העולם

נוגדות על אותו מאורע, זו של הערבים וזו של ישראל, היה זה ברור לכל למי נושה העתונות העולמית להאמין.

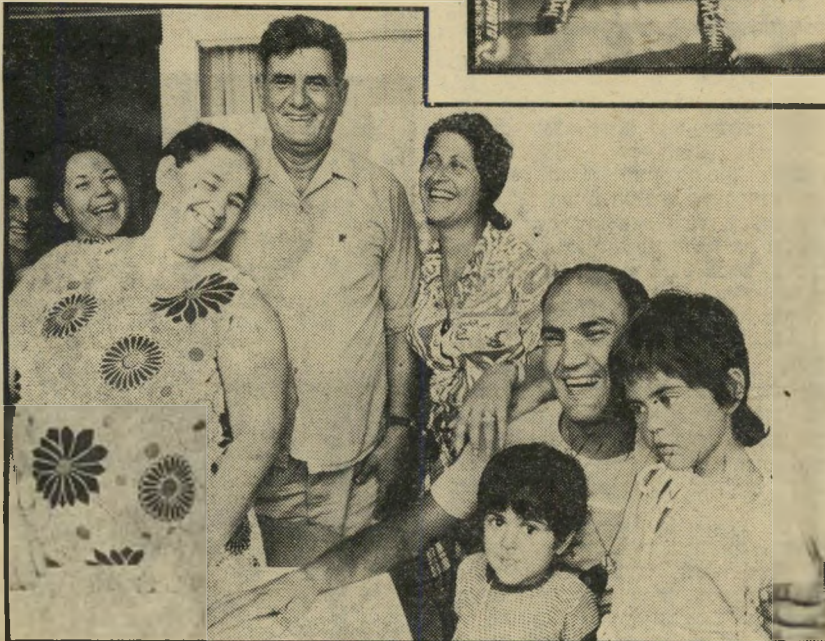
והגה, תוך תקופה של כמה שבועות, דווקא בתקופה של הפסקת-אש, הצליחה ישראל, בעזרת דובריה הרשמיים, למוטט את כל מערכת האמינות הזו. בעקבות פרוטוקול המיכלית קוראל סי, וביקורי ויקי טור לואיס הרוסי וריצ'ארד הלמס האמריקני, אירעו בשבועות האחרונים מקרים נוספים שהרתיעו את כתבי החוץ בישראל, עוררו את זעמם נגד ממשלת ישראל ודובריה.

● בעקבות הפירוטומים על פיגועי הפי-ליטים מג'בליה לאל-עריש, ביקשו עתונאי החוץ לסקר את העברת הפליטים. לאחר הפצרות רבות, הוזמנו כתבי החוץ וצוותי תות הטלוויזיה הזרים לאל-עריש ברכבם הפרטי, כשהגיעו לשם ערכו לכבודם מסיי בה, הגישו להם גזוז, וקצין בכיר נתן להם תדריך על המיביצע.

הכתבים חסרי הסבלנות האיצו בקצין לסיים את דבריו. "אנחנו רוצים לצלם את הפליטים הבאים לבתייהם החדשים", אמר רו.

"איזה פליטים?" היתה התשובה, "היום יום שישי, אין כל העברה?" הכתבים חזרו לתלאיבי, כשהם מגדפים את מזמיניהם.

● הידיעות הראשונות על פשיטת צה"ל בפתחלאנד שבלבנון השבוע, הגיעו מהודעות רשמיות של ארגוני החבלה ביירות, כעבור כמה שעות הגיעה הודעה גם מהמטכ"ל הלבנוני. כתבים זרים בישרו אל שצילצלו אל דובר צה"ל, ביקשו תגור בה או הודעה רשמית על הפשיטה, נענו: "איזו פשיטה? לא שמענו על כך דבר."

מתאגרף בהן, ירדיו, אשתו, אביו ואמו אלמוני בישראל

במדינה

(המשך מעמוד 24)

אחרים, מספר יורם. למדתי איתה יחד בבצלאל. אני אישית חשבתי תמיד שהיא יפה מאוד, אבל שיחשבו כך גם אנשי הפירטום של חברת הענק בבוסטון — עיר הידועה ב"יפהפיותיה" — זהו הישג פנטסטי. במיוחד לאור העובדה, שאחרי הכל עברו כבר יותר מעשר שנים מאז שרינה נבחרה למלכת היופי של ישראל.

סיפור הצלחתה של רינה, הנשואה לי איש עסקים יהודי עשיר מבוסטון, לא נגמר בה עצמה. הוא עבר הלאה.

אחד האח"מים של פולוריד הוא פול טסטה (38), גבר יפה תואר ובעל קסם רב — אותו הוא נוהג להפעיל במרץ רב על יפהפיות בנות לאומים שונים — אותן הוא פוגש במסגרת נסיעותיו העסקיות ברחבי העולם.

במסגרת זו, הספיק טסטה לראות מקרוב איך נראות הרבה הרבה יפהפיות, ואם מישהו כמוהו טוען שהיפהפיות הישראליות הן היפות מכולן — אפשר בהחלט להסתמך על דבריו. מה גם, שפול אינו מסתפק בדיבורים, אלא גם עושה מעשים: הוא נוהג לבקר בישראל מספר פעמים בשנה — וכל פעם כזאת גדל מספר ה"יפהפיות הישראליות המצפה לביקור הבא.

בביקורו האחרון, לפני כחודשיים, הוא הצליח לגלות אבייקט ישפה חדש. שמה: אילנה יצחקוב (27) — לא אחרת מאשר אחותה הצעירה של רינה יצחקוב.

אורחים

ביקור

האלוף

כאשר הוא הגיע, לפני שלושה חודשים, לביקור במרוקו, לרגל חתונת נישור אי גיטתו שם, נערכה לו קבלת-פנים ממלכתית, בה השתתפו שרי ממשלת מרוקו וכל בעלי המימון. כאשר הוא הגיע, בבוקר יום הראשון השבוע, לישראל, קיבלו את פניו רק קרובי משפחתו.

ובהבדל בין שתי קבלות-הפנים הללו, יכול, מי שרוצה, למצוא בעצם את כל הטרנדיה של הספורט הישראלי.

מרוקו-צרפת-ישראל. מקס כהן (29) יליד קזבלנקה, מרוקו, הוא אחד המתאגרפים הנודעים באירופה. בזמנו אלוף מרוקו באגרוף (משקל בינוני), ר' חבר הנבחרת הלאומית של מרוקו, זיכה מקס את ארצו במדליית-זהב במישחקים הסאן-ערביים ב-1960, גרם שם לשערור ירייה סאן-ערבית נכבדה, כאשר המצרים השמיצו את המרוקאים על שיהודי מייצג את ארצם.

ב-1962 עברה משפחת כהן לצרפת. שנתיים לאחר מכן נשא מקס לאשה את ידידת נעוריו מבית-הספר במרוקו, אנט. השבוע, באו מקס, אנט, וילדיהם גוסלין (6) זידידה (ארבע וחצי), לביקור בן חודש ימים אצל הוריו וחמש אחיותיו של מקס, הגרים בבאר-שבע מאז עלו מצרפת ב-1964.

קורות עוינים. אם ממשלת ישראל תבקש ממני, אעבור מחר לגור בארץ, אומר האלוף, המקווה לכבוש השנה את כתר אליפות אירופה, ובכך לסלול לי צמנו את הדרך לאליפות העולם ב-1972. בישראל, הוא היה רוצה לפתוח בית-ספר לאיגרוף, למרות שידוע לו כבר כי ספורט הכפפות אינו פופולרי ביותר כאן. אולם זהו הדבר היחיד שהוא יודע לעשות — ואילו ישראל, לדבריו, היא הארץ היחידה בה הוא מרגיש בבית — למרות שזה רק ביקורו השני בה. "כמעט בכל ארץ בעולם פורח היום השוביניזם, טוען האלוף, שהתאגרף כבר בזירות ברחי אירופה וארצות-הברית. כשאני עולה על הזירה עם המגן-דוד הרקום בשולי מכנסי, כמעט תמיד אני שומע בין שאר הקולות מהקהל, גם רחשים עוינים. אין מקום בעולם שבו לא שונאים יהודים — וזה כולל גם שופטים. בקרבות רבים כבר קרה לי, ביהודי כאשר התור צאה נקבעה לפי נקודות, ולא נוקי-אאוט, שהשופטים היפלו אותי לרעה — בגלל

ג'אטנו

בידור

ישראלי

מקורי

זו לא ביקורת תיאטרון, מפני שמה שראיתי לפני ימים מספר באולם "דקל" בתל-אביב, אינו תיאטרון. בעצם, זה גם לא מחזמר אופנתי, משום שאף אחד לא התייחס שם, התאורה לא היתה פסיכודלית והרמקולים לא קרעו את עורי-התוף. האנשים על הבמה היו אומנם צעירים, אבל בכל זאת לא ניבלו את הפה. לא עסקו בפוליטיקה ועובו את חייהם במנוחה.

מה שכן היה שם זהו בידור — ולא סתם בידור המתחנף לאופנה המשתוללת היום. "ג'מבו" ב"תיאטרון רון העממי", זהו "דליקאטס" אמיתי לעיניים ולאוזניים. זהו בידור ישראלי, עם הרבה תנועה, צבעים וצלילים, והעיקר — אסתטיים. מנהל התיאטרון הכניס לתנור את רוב הקטעים המוצלחים מתוך רוב התוכניות האחרונות של הלהקות הצבאיות — וזה שיצא הוא, "טור לנט" מוצלח, אפוי כהלכה ומעורר תיאבון.

נסלתי לעצמי את הזכות להתר-בטא בנושא זה, משום שלדעתי מגיע לתיאטרון העממי" ספיחה על השכם. הסיכון שלקח על עצמו היה רב, שכן ב"טשולנט" לעולם אין לדעת: הוא עלול לצאת מן התנור גם מימי ותפל...

מה שראיתי על הבמה היה כל הטוב והמקורי שיש בלהקות ה"צבאיות" אבל, הפעם לא קיבלנו את כל המנות עליגבי שולחן-שדה, ומתוך "מסטינג", לאתו מוזן עצמו טעם משופר בהרבה, מסתבר, כאשר הוא מוגש כמו במסעדה בר ברודוויי, בצלחות פורצלאן ועם סכ"ם מוכסף.

במשך קרוב לשעתיים לא הש"תעמתי אף לרגע. שירתה של מירי אלוני וקיסמה-האישי של ניצה שאול, היו בשבילי נצחון החן והיור סי על הוולגאריות הפראית, שכבי-שה את הבידור המוזיקאלי מאז "שיער" ו"קסוף". במקום "מלכת האמבטיה" הביא לנו התיאטרון מקלחת-קייצית נקיה ומרעננת, והור כיח כי אפשר היום להצליח גם בלי אורגיות מתחכמות של זיהום אוויר ונשמה.

25 משתתפי התוכנית, יוצאי לה-קוט צבאיות, החזירו לי את האמור-נה בעתיד הבידור הקל והפיומר נאות בארץ. ואפילו, "שיר השלום" של להקת הנח"ל, שהרגיו בזמנו את אלופי ארץ-ישראל-השלימה, נראה ונשמע יפה להפליא בג'מבו."

אורי פורת

(מ.)